

i sin dybe Skam derover alvorligt tænkte paa at gøre Fortræd paa sig selv for at blive Forargelsen kvit. Heller ikke kunde han sige sig fri for at have set paa Jørgen Stauns Oleane med urene Øjne; men han vidste ogsaa, at han fra det Øjeblik, han var bleven klar over Faren, havde lagt Bukke paa Vejen imellem dem. I mere end en Maaned havde han ikke sat sin Fod i det gamle Hjem, som dog i saa mange Aar havde været ham en kær Tilflugt. Derfor forstod han ikke, hvordan Stine var kommen til sin Mistanke. Men han havde mærket det før, at hun kunde blive næsten som synsk paa de Tider, da hendes Skinsyge helt besatte hende.

Den ulykkelige Kone tørrede sine Øjne. Der var noget, hun vilde sige; men det blev hver Gang kun til en Snøften. Først da hun havde rejst sig og allerede stod ved Døren, fik hun det endelig frem.

»Tror du ikke, Mads, at jeg kunde faa Lov til at snakke med den Professor, der er kommen til Fav-singholm?«

Mads Vestrup standsede sin Gang over Gulvet og sagde forundret men uden Uvilje:

»Vil du sige mig, hvad det skulde gøre godt for, Stine?«

»Dersom han nu kendte et Raad ogsaa for min Sygdom?«

»Synes du ikke, vi har prøvet nok af den Slags?